

ere noget vanskelig stillede i denne Diskussion, da der er adskillige militære Medlemmer, som maatte kunde have ønsket at udtale sig om Et og Andet; man ventet saaledes ikke, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Navn) som følge heraf vil udtale sig i Dag. Denne Sag har desuden sin Betydning for Tidsskriftet, naar der ikke maa ske Udtalelser i det om saadanne Ting, som den ærede Minister ønsker ikke skulle omtales; og det gaar temmelig vidt. Skrivelsen gaar nemlig, saa vidt mig bekendt, ud paa at forhindre offentlige Udtalelser om militære Lovforslag og Foranstaltninger, og hvis jeg ikke tager fejl, ogsaa paatænkte Foranstaltninger. (Krigsministeren: Dette er ikke rigtigt.) Naar, det er altsaa ikke „paatænkt“, i ethvert Tilfælde gjælder det Lovforslag og Foranstaltninger, det er ogsaa vidt nok. Der er et æret Medlem, som har været saa venlig at give mig et lille Stykke Papir, og dets Indhold skal jeg med den ærede Formands Tilladelse oplæse, da det saa vil være Thingets Medlemmer lettere at følge den Diskussion, som muligen vil opstaa deraf. Det lyder saaledes: „Krigsministeriet ønsker, at Hærens Officerer og med dem Ligestillede afholde sig fra offentligt at udtale sig om militære Lovforslag og Bevillinger“ — det vil jeg særlig gjøre de Herrer tilvendsire for mig opmærksomme paa — „der ere under Behandling i Rigsdagen eller om besluttede militære Foranstaltninger,“ — og ikke blot det, men ogsaa „om Maaden, hvorpaa de iøvrigt eller om andre Forholdsregler og Bestemmelser, som i tjenstlige Anliggender træffes af Foresatte.“ De Herrer Militære ville som følge deraf for Fremtiden være meget indskrænkede i Talens Brug, men det Talende maa de Herrer her i Thinget selv forsvare sig imod, jeg tænker paa de skrivende Militære. Jeg kunde ønske, at den ærede Krigsminister vilde udtale sig til Fordel, baade for den ene og den anden Klasse af disse Medborgere. Det har stor Betydning for Tidsskrift for Svæsen — og det Samme gjælder jo ogsaa om Tidsskrift for Landmilitærsvæsen — at være forsynet med dygtige Artikler om alle disse Ting, da det for os, der staa udenfor Militærsvæsenet, men som ere nødte til at danne os en Dom om Bevillinger og Forslag, der forelægges paa Rigsdagen, maa have den allerstørste Interesse at vide, hvor man med Sikkerhed kan henvende sig for at finde en saadan Veiledning, som man naturligvis trænger til. Det er jo Følgen af det konstitutionelle System, at man, saa godt man kan, maa danne sig en Mening om Forhold, i hvilke man ellers ikke er Sagmand, og denne Sagmandsveiledning skulde man netop have gennem disse Tidsskrifter; ellers maatte vi jo nødes med Annænkningerne til Regjeringens Lovforslag, og, som jeg har tilladt mig at paavise, ere de ikke altid saa overordentlig tilfredsstillende, som man kunde ønske. Underof-

ficerer og Menige ere ikke medtagne i Forbudet, de ville kunne skrive i Tidsskriftet, men Andre maa ikke skrive i Tidsskriftet; de maa overhovedet ikke skrive, og de kunne ikke en Gang gaa den Vej, som man ellers kunde unde de staffels Menneker, nemlig at rose samtlige militære Lovforslag og Foranstaltninger, ikke en Gang det have de Lov til, de maa overhovedet ikke udtale sig. Hvorledes et militært Tidsskrift skal kunne bestaa, naar man ikke maa udtale sig om Alt det, her staa, hele Mæret rundt, medmindre man er Menig, Underofficer eller Sagmand, det veed jeg ikke, og Udvalget har derfor været i Lviol, om man ikke skulde gaa til at negte Statsstilskudet til Tidsskriftet, idet det jo ikke er Meningen at have det som et Svæseskrift for Underklasserne, men som et veiledende sagsvidenskabeligt Tidsskrift. Dette kan jo ikke mere ske, det maa opgives, og Udvalget havde derfor tænkt paa at stryge Bevillingen her til; man har dog ikke gjort et saadant Skridt — jeg skal tilstaa, at man paa Anmodning fra forskellige Sider, ogsaa fra den ærede Minister, ikke har villet gaa den Vej — Jeg vilde meget ønske, at den ærede Minister vilde udtale sig Noget om denne Foranstaltning, som vistnok vil medføre ganske eiendommelige Tilstande baade paa det videnskabelige og paa det politiske Gebet her i Landet, som ganske sikkert ikke ere i Favør af den Krigsbestyrelse, som ønsker Bevillinger, thi naar man ingen sagskyndige Oplysninger kan faae, saa ligger den Fristelse meget nær at sige: Lad os saa holde op at bevilge Noget — vi maa jo være varsonne — indtil vi atter kunne faae Veiledning. — Den anden Foranstaltning, jeg gjerne vilde tale et Par Ord om, findes omtalt i Nr. 168. Udvalget saae deraf, at det var paatænkt at flytte en Del Leiere ud af Nyboder, fordi det var nødvendigt at nedrive en Gade, for at den Forskjønnelse af Byen kunde finde Sted, som man paatænkte i denne Del af Nyboder. Derefter opstod der selvfølgelig nogen Betænkkelighed hos Udvalget, navnlig da der i Forbindelse dermed gik Rygter om, at det var Krigsbestyrelsens Mening efterhaanden at rømme Nyboder for Flaadens Mandskab og i Stedet derfor lægge Hærens Mandskab derind. Dette kunde man ikke finde billigt. Man henvendte sig derfor til Ministeren om Sagen, og efter nogen Forhandling meddeltes det Resultat, som nu staa sidst i Stykke 168, nemlig at Ministeren andesteds i Nyboder har vidst at skaffe Plads til disse saaledes opagte Menneker, at de, der vare opagte, i gentlig ikke vare berettigede til Bolig, men at det var Folk, som midlertidig havde faaet Bolig til Leie i Nyboder. Jeg tror imidlertid at burde give Ministeren Leilighed til lige overfor Thinget nærmere at udtale sig herom og godtgjøre eller udvise, hvorledes Forholdene ere. Jeg tror nok, at saavel denne Frygt for, at det skulde være Krigsministerens Hensigt at rømme